

HỒI 172

Yên Vũ Mông Mông

K

hấu Trọng vừa đặt chân ra khỏi Đồng Gia Tửu Lâu, một cỗ xe ngựa đã dừng lại ngay trước mặt, đại hán đánh xe thi lễ nói: “Khấu gia, mời lên xe!”.

Thanh âm nghe rất quen tai, gã vội ngạc nhiên nhìn qua, không ngờ đối phương chính là phó bang chủ Cự Kinh Bang, Bốc Thiên Chí.

Gã biết rõ ai ngồi trong xe, có điều nghĩ lại chuyện mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân có quan hệ với Độc Cô Sách, mà lập trường của nữ nhân này lại rất ám muội, nên không lên xe ngay mà bước lại gần ô cửa phủ rèm che kín, gõ nhẹ ba cái lên thành xe, cười hì hì nói: “Sư phụ có thể cho tiểu đồ được chiêm ngưỡng hoa dung của lão nhân gia để bớt đi nỗi khổ tương tư hay không?”.

Tấm màn liền được vén lên một góc, lộ ra gương mặt vừa giận vừa mừng của Vân Ngọc Chân, hai hàng mày liễu khẽ nhíu lại, giận dữ nói: “Tên nghịch đồ dĩ hạ phạm thượng kia, còn không mau cút lên đây, có phải muốn vi sư trục xuất người khỏi sư môn không?”.

Khấu Trọng giả bộ kinh hãi vạn phần, liếc mắt nhìn trộm vào trong xe, thấy không có người nào khác nữa, mới đẩy cửa bước vào trong thùng xe. Vừa mới đóng cửa, còn chưa ngồi yên vị, Vân Ngọc Chân đã sà vào lòng gã. Ôm lấy thân hình mềm mại thơm ngát, Khấu Trọng ngồi dựa lưng vào thành xe, cúi đầu tìm đôi môi ngọt ngào của nàng.

Xe ngựa bắt đầu nhích động.

Sau một phen hưng hiểm đêm qua, một trận mây mưa này thật là ướt át mê người. Khi miệng Khấu Trọng rời khỏi đôi môi thơm, vị bang chủ này đã thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng như lửa.

Gã liền mỉm cười nói: “Mỹ nhân sư phụ đến lúc nào vậy? Tại sao không thông tri một tiếng, để tiểu đồ tận hết tình địa chủ”.

Vân Ngọc Chân dụi đầu vào bờ ngực rộng của gã, hai mắt nhắm hờ, nói: “Người thành địa chủ ở Lạc Dương từ bao giờ vậy?”.

Khấu Trọng phì cười: "Chính là tòa Đồng Gia tử lâu vừa rồi đó, tại sao nàng ở ngoài mà không vào? Lẽ nào không biết một đồ đệ khác của nàng cũng đang ở trong đó uống rượu sao?".

Vân Ngọc Chân mềm nhũn người, miễn cưỡng ngẩng mặt lên nhìn gã, rồi lại áp má phần vào bờ ngực rộng, vươn tay ôm chặt lấy tấm lưng hùm, dịu dàng nói: "Tối qua người ta mới tới, muốn tìm các người mà thật khó muốn chết!".

Khấu Trọng vén màn nhìn ra ngoài. Bên ngoài mặc cho trời mưa, người xe đi lại vẫn tấp nập, một ngày mới bận rộn lại bắt đầu.

Gã thuận miệng hỏi: "Mỹ nhân sư phụ hiện đang ở đâu? Hải tử của Tổ tỷ đã ra đời chưa?".

Vân Ngọc Chân vui vẻ đáp: "Hải nhi của Tổ tỷ người và Ngọc Sơn vừa trắng vừa béo, hoạt bát đáng yêu lắm!".

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Thật là cảm ơn trời đất! Hắc! Ta phải về báo cho Tiểu Lăng mới được!".

Vân Ngọc Chân vội nói: "Không cần nôn nóng, báo cho hấn sớm hay muộn một chút cũng đâu ảnh hưởng gì, người ta có chuyện muốn thương lượng với người trước đã!".

Khấu Trọng liếc mắt nhìn ra ngoài, chau mày nói: "Chúng ta đang đi đâu vậy?".

Vân Ngọc Chân hồ hững đáp: "Người sợ người ta bán đứng sao?".

Khấu Trọng cười hì hì: "Đương nhiên là sợ muốn chết đi được, hiện giờ Khấu Trọng này cũng được giá lắm đó!".

Vân Ngọc Chân khế мэng: "Thân giá Khấu gia nhà người bây giờ đột ngột tăng cao, đâu phải chỉ là được giá không thôi! Hứ! Người có thể nghiêm chỉnh nghe Ngọc Chân nói mấy câu không?".

Nàng đã mềm mỏng yêu cầu, Khấu Trọng đành phải cười khổ nói: "Chỉ cần không bảo ta đầu hàng tên xú tiểu tử Độc Cô Sách, những chuyện khác đều có thể chằm chước được".

Vân Ngọc Chân đột ngột ngồi thẳng dậy, giận dữ nói: "Người nghĩ đi đâu vậy? Tâm ý của Vân Ngọc Chân này đối với người thế nào, kẻ bạc tình như người vẫn không tin sao?".

Khấu Trọng làm sao dễ dàng tin nàng được, nhưng bề ngoài vẫn cười xòa nói: "Mỹ nhân sư phụ xin bớt giận, ta chỉ nói đùa thôi mà. Hà, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của ta, chúng ta đang đi đâu vậy?".

Vân Ngọc Chân đổi giận làm vui nói: “Thấy ngươi vẫn biết dỗ ngọt nên ta tha cho một lần, nhưng chỉ lần này thôi đấy!”.

Tiếp xúc với ánh mắt chờ đợi câu trả lời của Khấu Trọng, Vân Ngọc Chân nở một nụ cười bí hiểm, nhướm người lên gần mặt gã, ghé miệng bên tai thì thầm: “Ta dẫn ngươi đi gặp một người”.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên.

oOo

Từ Tử Lăng chạy vào ngõ, đề khí phi thân, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách gần mười trượng, rồi bất ngờ hoán khí, thay đổi phương hướng, tung người nhảy qua một bức tường cao, nhảy vào hậu viện của một căn nhà lớn, rồi nhảy ra từ phía bên kia, vượt tường lên nóc nhà, cuối cùng lại chạy ra phố lớn từ một ngõ khác.

Gã lách nhanh người vào một tiệm y phục, nhanh chóng mua mũ và áo ngoài. Lúc đi ra khỏi cửa thì đã biến thành một lão nhân lồm khồm, dùng mũ che kín mặt mũi.

Bạt Phong Hàn vẫn chậm rãi đi trước đó chừng mười trượng, cơ hồ như không hề lưu ý và cũng không có hứng thú quan tâm xem phía sau có người theo dõi hay không.

Sự thực đương nhiên không phải như vậy. Nếu luận về sự chu đáo và thủ đoạn già dặn, gã và Khấu Trọng còn lâu mới bì kịp Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn đang tìm kiếm vật sẵn. Mục tiêu của Đột Lợi là y, tự nhiên sẽ phái người giám thị nghiêm ngặt, thậm chí nếu biết y ở một mình, có thể Đột Lợi còn đích thân tới hạ thủ cũng không chừng.

Bạt Phong Hàn nói dối là đi tìm Đơn Uyển Tinh, chỉ là muốn Từ Tử Lăng đi chỗ khác, hòng dẫn dụ Đột Lợi ra mà thôi.

Bạt Phong Hàn đột nhiên ngoặt sang phía Tây, chậm rãi thả bước giữa mưa gió vẫn vũ bên bờ sông Lạc Thủy, bờ lưng hùng vĩ vừa cô độc lại vừa kiêu ngạo bất quần. Đoạn đường này ngoại trừ hai hàng cây ra thì không còn gì có thể chắn mưa, vì vậy người đi rất ít, chỉ thì thoảng mới có một hai cỗ xe ngựa chạy qua.

Từ Tử Lăng không sợ bị Bạt Phong Hàn phát hiện gã đang theo dõi y, mà sợ bị những kẻ khác đang theo dõi Bạt Phong Hàn phát hiện ra mình. Gã đảo mắt nhìn quanh, trong lòng liền nảy ra một kế, vội tung mình nhảy xuống khỏi bờ đê, lên một con thuyền nhỏ không người, nhanh nhẹn bơi về phía Tây, từ xa quan sát cái bóng lẻ loi của Bạt Phong Hàn.

Trên dòng sông mênh mông khói nước, hai bên bờ nhà cửa cao sừng sững, thuyền lớn thuyền nhỏ đậu san sát, Từ Tử Lăng đột nhiên bồi hồi thương cảm.

Một cuốn Trường Sinh Quyết đã triệt để biến cải vận mệnh của gã và Khấu Trọng. Giả như thời gian có thể đảo ngược, liệu gã có vẫn lấy trộm cuốn sách quý báu đó không?

Thật sự gã cũng không biết!

Nếu như thiên hạ được thái bình, bọn gã tự nhiên sẽ không gặp Tổ Tổ, Lý Tịnh để rồi rơi vào cục diện ân oán nan phân như bây giờ, Trình tẩu vẫn đang ở Dương Châu bán bánh bao, chứ không phải mất tung mất tích.

Trong đầu gã lại thấp thoáng hiện ra gương mặt ngọc của Sư Phi Huyền.

Nàng bị thương có nặng không?

Sau khi hồi phục, nàng có đến tìm gã tính sổ không?

Gã thở dài não nuột, rồi phát hiện thuyền đã đi đến lối vào của Tây Uyển, một trong những địa danh nổi tiếng nhất Lạc Dương thành.

oOo

Khấu Trọng chau mày nói: “Đưa ta đi gặp ai?”.

Vân Ngọc Chân không trả lời gã, chỉ cười cười đáp: “Sau khi Cảnh Lăng bị phá, hai tên tiểu tử các ngươi liền bỏ chạy mất tăm, để lại một mớ lộn xộn, còn mình thì đến Lạc Dương làm cho phong vân khắp thành, khiến ai ai cũng hận không thể xẻo thịt lột da các ngươi ra đấy!”.

Khấu Trọng nhếch mép cười nhạt: “Tiều lão bản của nàng phải cảm kích ta mới đúng. Trận chiến Cảnh Lăng đó tuy ta để mất thành trì, nhưng lão gia cũng phải rất vất vả mới thắng được, thực lực hao tổn không ít, bằng không thì quân Giang Hoài sớm bức tới Đông Đô rồi, ta và nàng liệu còn có thể ôm nhau thân mật trong thùng xe thế này không?”.

Vân Ngọc Chân thoáng đỏ mặt, lườm gã một cái nói: “Rốt cuộc ngươi có muốn nghe người ta nói tiếp không đây?”.

Khấu Trọng từ lâu đã không còn nghe được tin tức gì về Đỗ Phục Uy, nói gã không quan tâm đến Thương Tú Tuần và những tướng sĩ đã cùng gã kề vai sát cánh tử thủ Cảnh Lăng chỉ là gạt người, nên đành phải hạ giọng nói: “Xin mỹ nhân sư phụ chỉ giáo!”.

Vân Ngọc Chân dường như không tự kiểm chế được mình, phủ phục vào lòng gã, thì thầm như nói mớ: “Năm đó khi chúng ta lần đầu gặp gỡ, các ngươi vẫn còn là hai tên tiểu tử vô tri miêng còn hôi sữa, ai ngờ được chỉ mấy năm ngắn ngủi, đã trở thành nhân vật có thể lật tay làm mây, sắp tay làm mưa, đại danh鼎鼎 khắp thiên hạ rồi”. Nàng ngưng lại một chút, rồi nói tiếp: “Đỗ Phục Uy tuy thắng mà cũng như bại, chỉ được một tòa thành không, nên tạm thời không thể tiến lên phía Bắc, chuyển mục tiêu về phía Đông Nam”.

Khấu Trọng quan tâm hỏi tiếp: “Tình hình Phi Mã Mục Trường và Tứ Đại Khấu thế nào? À, phải nói là Tam Đại Khấu mới đúng, bởi vì có một tên gọi là Tiểu Phạn Thiên Uyển (com cháy ngàn bát) Mao gì gì đó đã bị Tiểu Lăng giết rồi”.

Vân Ngọc Chân ở trong lòng gã cười khúc khích như chuông ngân, giả bộ mắng vài câu rồi mới nói: “Ngươi và Thương Tú Tuần có quan hệ gì? Có phải ngươi đã câu dẫn nàng ta hay không? Mau thành thật khai ra!”.

Khấu Trọng thầm nhủ nữ nhân đúng là nữ nhân, trong tình cảnh này mà vẫn còn không quên ghen tuông, đành giọng cười nói: “Nàng tưởng ta là con quỷ háo sắc chắc tùy tiện câu dẫn nữ nhân chắc? Mau báo cáo quân tình, bằng không ta sẽ dùng đại hình bức cung, đảm bảo sẽ khiến nàng ngọc nát hương tiêu đấy!”.

Vân Ngọc Chân khẽ ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, nhu mì nói: “Tam đại khấu từ đầu đã thất thế, Phi Mã Mục Trường lại có địa thế hiểm yếu, bởi vậy chỉ chưa đầy một tháng đã cạn kiệt lương thảo mà rút quân. Mà nguyên nhân chủ yếu chính là do Đỗ Phục Uy sợ tam đại khấu làm lớn, nên không chịu phát binh tiếp viện, Tiểu bang chủ lại lập trại ở trên thượng du Đại Giang, triệt mất đường lui của chúng, nên lão gia của ngươi càng không dám khinh cử vọng động, bằng không Phi Mã Mục Trường đã tiêu rồi cũng không chừng!”.

Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm nói: “Làm ta cứ phải lo lắng, thì ra tình thế phương Nam lại tốt như vậy!”.

Vân Ngọc Chân thở dài: “Ngược lại mới đúng, hiện giờ tình thế phương Nam nguy cấp vô cùng, bằng không người cũng đâu ở đây cho ngươi chiêm tiện nghi thế này chứ”.

Khẩu Trọng ngẩn người: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

oOo

Tây Uyển là một viên lâm lầy Tích Thúy Trì làm trung tâm, xung quanh có các kiến trúc đình viện phối hợp với cây cối sum xuê.

Khi Bạt Phong Hàn bước vào Tây Uyển, màn mưa càng lúc càng dày, từng đợt gió lạnh thổi tới, chung quanh không một bóng du khách nhàn tản.

Tích Thúy Trì có chu vi chừng hơn mười dặm hòa tan vào làn mưa mờ mịt, trở nên vô cùng vô tận như thiên địa mênh mông. Trong hồ đá chất thành núi, có ba ngọn cao lên khỏi mặt nước chừng hơn trăm trượng, ẩn hiện trong màn mưa huyền ảo, tựa hồ như ba toàn tiền sơn Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu trong truyền thuyết. Điều làm người ta dễ liên tưởng nhất chính là trên ba toàn núi này đều có đỉnh đài lầu các, lại được nối liền bằng cầu, làm gia tăng thêm cảm giác xa xăm cho toàn bộ cảnh tượng nơi đây.

Ở phía Bắc có một đường thủy đạo dẫn vào hồ, hai bên bờ nhà cửa san sát, đình điện lầu các hoa lệ cực kỳ. Hà đạo rộng chừng hai chục bộ, bên trên có cầu bắc ngang.

Bạt Phong Hàn thần tình ngầy ngẩn bước qua cầu, phía trước là một khu rừng nhỏ toàn dương liễu và trúc, ở giữa là một tiểu đình, ở giữa trời mưa gió lâm thâm, lộ ra một vẻ đẹp thê lương lạnh lẽo.

Bạt Phong Hàn đi lên con đường rải đá vụn, chậm rãi cất bước. Đúng vào lúc này, từ trong tiểu đình vụt ra một bóng người. Y chẳng hề phản ứng, vẫn bước về phía đó, không chậm mà cũng không nhanh.

Nữ nhân này thân hình đầy đặn, vận áo chên màu vàng nhạt, lưng quần thắt lưng rộng hai màu đỏ trắng, khiến chiếc eo nhỏ nhắn càng quyến rũ mê người. Trên đầu nàng đội một chiếc nón lá rộng vành, lưng quay lại phía Bạt Phong Hàn, thế nên không nhìn rõ gương mặt nàng ta thế nào, nhưng nhìn tấm lưng kiêu diễm ấy, ai cũng có thể đoán ra được dung mạo nàng như hoa như ngọc thế nào. Nữ tử kia dùng tiếng Đột Quyết nói câu gì đó, thanh âm u sầu thật động lòng người.

Bạt Phong Hàn dừng lại cách tiểu đình chừng mười trượng, thở ra nhẹ nhẹ, dùng Hán ngữ nói: “Hà có gì phải khổ vậy chứ!”.

Nữ tử kia quay phắt người lại, tả thủ hất lên, một đạo kim quang bắn vào ngực Bạt Phong Hàn như một tia điện.

oOo

Vân Ngọc Chân dịu dàng nói: “Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng đã kết thành liên minh, chuẩn bị dấy động can qua, mục tiêu chính là Lý Tử Thông”.

Khấu Trọng đang lo lắng bỗng thở phào nhẹ nhõm nói: “Ta còn tưởng chuyện gì nữa, Lý Tử Thông cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, cứ để cho bọn chúng mà quỵ đánh nhau là hay nhất!”.

Vó ngựa gõ trên đường kêu “cộp cộp”, xe ngựa tiếp tục đi trên con phố dài trong trời mưa lất phất.

Ấn tượng của Khấu Trọng về Lý Tử Thông đã có chút mơ hồ. Đó đã là chuyện của mấy năm trước, hai huynh đệ bọn gã và Tổ Tổ ngồi thuyền với Hương Ngọc Sơn đến Giang Đô, ý đồ dựa vào cuốn sổ đánh cắp của Đông Minh Phái lật đổ Vũ Văn Hóa Cập, trên đường đã bị Lý Tử Thông chặn đường, còn giao thủ với hai gã. Có điều tên Lý Tử Thông này cũng rất có phong độ, khi thất bại rút lui cũng khá là khách khí.

Vân Ngọc Chân ngồi thẳng người dậy, tỏ vẻ coi thường nói: “Người ta còn tưởng người cũng là nhân vật chọc trời khuấy nước, không ngờ lại không biết nhìn xa trông rộng chút nào”.

Khấu Trọng đưa tay vuốt lên má phấn của nàng, mỉm cười nói: “Khích tướng nàng hoàn toàn vô dụng với Trọng thiếu gia này. Hắc, Lý Tử Thông trở thành thân thích của nàng hồi nào vậy, tại sao lại quan tâm hấn như vậy?”.

Vân Ngọc Chân tức giận gắt: “Mau cút xuống xe, sau này ta không nói chuyện với tên tiểu tử vô tri nhà ngươi nữa!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Xin mỹ nhân sư phụ bớt giận, Lý Tử Thông đúng là một nhân vật quan trọng, bản thân hấn tuy chẳng là thứ gì, nhưng Giang Đô trong tay hấn lại là đầu mối giao thông Nam Bắc, còn rất tiện tiến quân lên phía Bắc bằng đường thủy nữa. Hà! Đúng là một vấn đề!”.

Vân Ngọc Chân đương nhiên biết gã chỉ đáp lấy lệ, ngạc nhiên nói: "Người thật sự không biết hay giả vờ vậy? Nếu Đỗ Phục Uy lấy được Giang Đô, hẳn sẽ có cả vùng Giang Đông Hoài Nam, nắm được cửa ra biển của Đại Giang. Người là người Giang Đô, chắc hẳn cũng biết đó là một nơi quan trọng và kiếm được nhiều tiền thế nào chứ?".

Khấu Trọng thoải mái dựa lưng vào ghế, vươn mình ngáp một cái rồi mới nói: "Giả như Giang Đô mất thì mới có cục diện như vậy. Hiện giờ lão gia của ta nguyên khí tổn thương, bằng không cũng chẳng cần phải kết minh với Trầm Pháp Hưng làm gì. Còn Trầm Pháp Hưng thì đã từng giao thủ với tiểu đệ đây một lần, nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng ra thứ gì, tuy Lý Tử Thông cũng chẳng ra làm sao, nhưng muốn chống đỡ được nửa năm, một năm chắc cũng không thành vấn đề. Hiện giờ ta khắp người ta đều là phiền não, lấy đâu ra thời gian mà đi quản chuyện xa như vậy? Huống hồ cũng chẳng đến lượt ta lo chuyện này, Tiều Tiễn dù sao cũng nhàn rồi vô sự, cứ để hẳn ta liệu lý được rồi".

Vân Ngọc Chân liếc mắt nhìn ra ngoài, hừ lạnh nói: "Người đúng là vừa không biết mình lại cũng chẳng biết người. Trầm Pháp Hưng vốn đã chẳng phải hạng thường, lại có thêm một nhi tử Trầm Luân anh minh thần võ, văn võ toàn tài, nên thanh thế gần đây rất vượng. Lão gia ngươi và Bồ Công Hựu thì đã chiêu mộ thêm hai đợt tân binh, hiện giờ đang gấp rút chuẩn bị chiến tranh, một khi bọn họ công hãm Giang Đô, Lý Tử Thông chắc chắn sẽ xong đời. Lúc ấy thì Thương trường chủ, Thương mỹ nhân của ngươi lập tức thành mục tiêu thứ hai đó, ngươi tự đi mà nghĩ đi!".

Khấu Trọng chau mày: "Đây nhiều lắm cũng chỉ coi là không biết người thôi! Có gì mà bảo ta không biết mình chứ?".

Vân Ngọc Chân hứ lên nói: "Đến rồi! Để người khác nói với ngươi đi!".

Chiếc xe ngựa rẽ vào một ngách nhỏ, rồi đi thẳng vào một trang viện.

oOo

Bạt Phong Hàn chậm rãi đưa tay lên, nhìn thì tưởng chậm nhưng hai ngón tay đã kẹp trúng đạo kim quang nữ nhân Đột Quyết xạ tới, không sai một ly, thì ra là một chiếc trâm cài tóc bằng vàng.

Nữ tử nói bằng Hán ngữ với giọng lạnh lùng như sương tuyết: “Vật về nguyên chủ, kể từ lúc này, Ba Đại Nhi không có quan hệ gì với Bạt Phong Hàn người nữa!”.

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn cây trầm vàng trong tay, trong lòng bồi hồi cảm xúc, thở dài nói: “Đại Nhi đến đây chỉ vì trả lại cây trầm cho ta sao?”.

So với trước đây, Ba Đại Nhi đã gầy hơn rất nhiều, nhưng vẫn đẹp mê hồn, làm y vừa nhìn đã cảm thấy ngất ngây.

Năm đó nàng mới chỉ mười lăm tuổi, là tiểu thê tử khâm định của Đột Lợi Khả Hãn, cùng với Đột Lợi và thủ hạ của y truy sát Bạt Phong Hàn trong sa mạc, không ngờ gặp phải bão cát, khiến nàng bị lạc mất đội ngũ, rồi bị Bạt Phong Hàn bắt sống. Thân thể đầy đặn kiêu diễm, đôi mắt long lanh như biết nói, nhẵn thân không khuyết phục mà đầy tính khiêu chiến của nàng đều hấp dẫn Bạt Phong Hàn một cách mãnh liệt, làm khơi gợi ngọn lửa lòng từ lâu đã nguội lạnh của y. Cuối cùng hai người đã xảy ra quan hệ.

Sau đó, Ba Đại Nhi đã yêu thương gã hết lòng, còn đi theo gã lưu lãng trên thảo nguyên một thời gian. Ba Đại Nhi là đệ tử của quân sư Triệu Đức Ngôn của Đột Quyết, võ công và kiến thức đều được họ Triệu chân truyền. Hán ngữ của Bạt Phong Hàn chính là do nàng dạy cho, cũng từ đó mà y mới sinh lòng ngưỡng mộ trước văn hóa bác đại tinh thâm của Trung nguyên, quyết định Nam hạ.

Để theo đuổi cảnh giới tối cao của võ đạo, nên y đã âm thầm rời bỏ Ba Đại Nhi. Bởi vậy, nàng chính là nữ tử duy nhất có thể khiến y cảm thấy day dứt không yên.

Dưới chiếc mũ rộng, làn da trắng ngọc của nàng làm y nhớ lại những hồi ức tươi đẹp nhất. Y bị nàng thu hút không chỉ bởi tướng mạo, mà còn vì tài hoa, trong sáng, thành thật và sự ngây thơ của thiếu nữ, tất cả những thứ đó kết hợp lại thành một ma lực không thể kháng cự, khiến y cam tâm tình nguyện rơi vào lưới tình.

Còn mỹ nữ này khi ấy cũng bị y thu hút.

Nhưng tất cả đều đã thay đổi.

Ba Đại Nhi đã trở thành nữ nhân của Đột Lợi, hiện giờ trong mắt nàng chỉ có hận chứ không có yêu. Từ tốc độ và lực đạo của cây trầm, y biết rõ trong năm năm nay, Ba Đại Nhi đã chuyên cần luyện võ, và đã trở thành một kinh địch đáng sợ.

Ngọc dung của Ba Đại Nhi trở nên lạnh lùng, cặp mắt to dưới hàng lông mày rậm rục lửa hận cừu, gằn giọng nói từng chữ một: “Ta phải đích thân giết chết người!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>